

CONST. Z. BUZDUGAN

P O E Z I I

TRADUSE DIN POEZII MODERNI FRANCEZI

I

B A U D E L A I R E

Editura Revistei «ROMÂNIA TÂNĂRĂ» Braşov

Opera poetică a lui Constantin Z. Buzdugan

Volume publicate:

1. **Singurătate, poezii, București. 1897**
2. **Cântări de luptă și de biruință, București, 1919**
3. **Poezii din Baudelaire, (postume) Brașov, 1942**

Inedite:

4. **Psalmi Noui**
5. **Cântece de Odinioară**
6. **Poezii din Paul Verlaine**
7. **Poezii din Samain și Verhaeren**
8. **Poezii din Victor Hugo și alți poeți străini**
Divina Comedie de Dante
9. **Infernul**
10. **Purgatoriul**
11. **Paradisul**

CONSTANTIN Z. BUZDUGAN

P O E Z I I

TRADUSE DIN POEZII MODERNI FRANCEZI

II

BAUDELAIRE

Editura Revistei «ROMÂNIA TÂNĂRĂ» Brașov 1942

Institutul de Arte Grafice «MINERVA» Gh. N. Gârnețiu, Brașov

B38

821.133.1-822=135.1

D: 821.133.1

TI: literatură franceză

Poezie

Culegeri

Antologii

856480V

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA”
CLUJ

LP/B38

Ernst. Z. Burdya

P R E F A Ț Ă

Acest volum cuprinzând cincizeci de poezii traduse din Baudelaire este o operă postumă și face parte dintr'un întreg ciclu de traduceri din poezii moderni francezi.

*Alături de cele patru volume de poezii originale, dintre care ultimele două **Psalmi Noi** și **Cântece de Odinioară**, expresie a unei înalte maturități poetice, sunt inedite, cele șapte volume de traduceri — cuprinzând și **Divina Comedie** a lui Dante — și între cari abia primul e prezentat aici, alcătuiesc opera poetică a lui Constantin Ț. Buzdugan și sunt rodul unei întregi existențe închinată poeziei.*

Publicate sporadic în câteva reviste, aceste poezii și traduceri sunt aproape necunoscute. Prin sinceritatea profund umană a emoției la cele originale, printr'o acordare a sensibilității până la identificarea cu rezonanța specifică a originalului la traduceri și prin cizelarea artistică a limbii, ele au însă toate o deosebită valoare poetică.

A le vedea publicate a fost visul neîzbândit al aceluia ce le a creat și desăvârșit mereu, cu o nepotolită dragoste și sete de frumos

N. Iorga, între alții, i-a apreciat traducerea capodoperei dantești și i-a scris o elogioasă prefață în care semnala tocmai această „păstrare a ritmului sufleteș de care vibrează versul său“.

Vechiu și pasional lector al marilor poeți francezi, Constantin Ț. Buzdugan și-a exercitat cu sârguință decenii

întregi dibăcia-i de traducător atingând uneori o adevărată virtuozitate nu numai cu tehnică, ci și ca intuire al acelor adâncuri inexplorabile ale subconștientului din care isvorește marea poezie. El știa să prindă timbrul muzicalității unui Verlaine, cum putea să urmărească meandrele gingășiei de simțire a unui Samain. Socotea limba românească drept un instrument tot atât de desăvârșit în felul lui ca și limbile apusene, capabil să evoce nuanța, transparența și să se mlădieze în cadența oricăror ritmuri interioare. Nu lui, ci limbii românești îi făcea o glorie din aceasă amplă expresivitate.

În ceea ce privește pe Baudelaire, Constantin Z. Buzdugan este printre cei dintâi traducători ai lui. În 1897, când își tipărește primul său volum, **Singurătate**, publică aci și traducerea poemelor **L'horloge** și **Les plaintes d'un Icare**.

Numeroșii talmăcitori ai lui Baudelaire în românește — numai poemul **L'Albatros** a atins cifra de 15 versiuni — au creat la noi o adevărată problemă Baudelaire, un larg capitol din istoria traducerilor din literaturile străine. Ele formează obiectul preocupărilor încă în curs, al mai multor critici și cercetători literari, ca dnii Vladimir Streinu, Constantin Stelian și alții.

Desigur cei mai reputați poeți ai noștri au fost ispitiți să-și încerce forțele transpunându-l pe Baudelaire. E destul să menționăm pe dnii Arghesi, Pillat, Philippide și Bascovici.

Cronologic situându-se înaintea acestora, traducerile lui Constantin Z. Buzdugan (†1930) fiind lucrate aproximativ între 1895—1925 — deoarece ultiții 5 ani au fost

consacrați operei lui Dante — vor fi cercelate firește în lumina tuturor versiunilor apărute până acum.

Ceeace însă va face din Constantin Z. Buzăugan unul din adevărații interpreți ai lui Baudelaire, e nu numai agera slăpânire a meșteșugului, iscusința formală, ci mai presus de toate, poate acel străfund isvor de inspirație comun amândurora: **suferința**.

O dramatică fatalitate i-a însemnat pe amândoi și'n atâtea din versurile traduse cu o așa lapidară simplitate adie parcă aripa de ghiață a unei obscure prevestiri:

Ne-om scufuuda de-acuma în neagra'n lunecime,
Adio tu, lumină a verilor prea scurte!
Și parc'aud cum cade cu vuet de-adâncime
Sicriul ce răsună pe pietrele din curte.

O reală afinitate între aceste două sensibilități, o coincidență, oarecum de tragică destinuri, au putut face numai ca traducătorul să cânte cu accentul creatorului inițial însă dublat parcă de ecoul profund al propriului sbucium:

O, pentru ca să-ți cumperi o pâine'n orice seară
Ca un copil din coruri cânta-vei iar și iară
Litanii, Te Deumuri, în care nici nu crezi;
Sau, biată sallimbancă flămândă, tu distrezi
Cu vraja ta, cu râsul muiat în plâns amar,
Distrezi: melancolia stomahului vulgar,

Desigur fiecare traducător, oricât ar interpreta de fidel originalul, va pune ceva și din esența temperamentului său. Fără să fie aici locul de a face aceste subtile

dozări, nu pot să nu remarcă că prin însăși selecția bucăților, traducătorul își manifestă personalitatea. Astfel poeziile alese de Constantin Z. Buzdugan sunt dintre cele mai pline de spiritualitate, sau de acea patetică oscilare între avântul spre purificare și recăderea în obsesia neantului și distrugerii finale. În orice caz, poemele cu note mai tari, de perversitate, de renegare, sunt în general lăsate la o parte. Mai mult, chiar în poeziile traduse se observă o tendință de idealizare. Nu mai departe decât în terțetul ultim din **Correspondances**, acolo unde Baudelaire spune:

*Ayant l'expansion des choses infinies,
Comme l'ambre, le musc, le benjoin et l'encens,
Qui chantent les transports de l'esprit et des sens.*

traducătorul dă versului final un impuls spre spiritualizare:

*Având expansiunea luminii dela soare
Ca moscul chiflimbarul, tămâia, fumul sfânt,
Ce cântă-al cugetării și-al inimii avânt*

Acestea amintite, celitorul va aprecia singur întrucât poetul Constantin Z. Buzdugan a realizat acea lăuntrică fremătare caracteristică lui Baudelaire, și a creat în același timp o operă de artă adevărată, în care s'a regăsit și pe sine, după cum se pot regăsi toți aceia pe cari viața îi mână pe cărările înalte ale poeziei.

Brașov, 9 August 1942.

Cornelia Buzdugan-Hășeganu

ALBATROSUL

Adesea, ca să râdă, voioșii marinari
Prind albatroșii, păsări gigantice de mare,
Cari însoțesc — tovarăși de drum trufași, bizari, —
Corabia ce zboară pe-abisurile amare.

Dar cum i-aduc matrozii pe-a vasului podele,
Ei, regii atmosferei, devin stângaci și grei :
Aripile lor albe și mari, ca vâsle grele
Și le târăsc, nevolnici, alătura de ei.

El, zburătorul falnic, priviți-l : i-o risipă !
El, cel frumos odată, ce comic e și hâd !
Un mucalit îi pune râzând în cioc o pipă, —
Un altul îl imită hazliu. Cu toții râd !

Poetul e asemeni cu mândrul albatros
Ce 'nfruntă 'n zbor furtuna și-i rege'n univers ;
Dar, exilat aice din cerul lui frumos,
Giganticele-i aripi împiedică-al său mers.

INĂLȚARE

Deasupra peste lacuri, deasupra peste mare
Și peste munți și codri și neguri, peste cer,
Și dincolo de lună, de soare, de eter,
Și dincolo de zarea întinderei stelare.

Tu, suflă-te duci zborul ușor din sfere 'n sfere,
Și, cași 'notătorul învăluit în undă,
Străbați în nesfârșituri întinderea rotundă
Cu cea mai negrăită, mai tainică plăcere.

Ci zboară mult departe de lumile de tină,
Te du să te cumineci în aerul de sus
Și bea din băutura divină, de nespus,
Ce-o 'mprăștie seninul și-a sorilor lumină.

Depart-acum de tine mâhniri și chinuri grele
Ce 'ngreuiază viața pe-aceste țărături joase;
Ferice cel ce poate cu aripi mari, vânoase,
Să se avânte 'n clarul din lumile acele!

Cel, ale cărui gânduri, în largi visări pierdute,
Ca ciocârlii, spre ceruri, în zbor Dumnezeesc,
Plutesc deasupra vieții și-ascultă ce grăesc
Și florile, și spațiul și lucrurile mute.

NATURA E UN TEMPLU

Natura e un templu neasemănat, în care
Stâlpi vii își spun cuvinte cu larg ecou prin goluri,
Iar omul trece 'ntrânsa prin codri de simboluri
Ce-l urmăresc cu blânde priviri familiare.

Ca vaste voci răsfrânte 'n același larg afund
Formând, amestecate, aceeași unitate
Imensă ca a nopții adânci singurătate,
Colori, parfumuri, zvonuri, se cheamă și-și răspund.

O, sunt parfumuri blânde ca trupurile 'n floare,
Ca verdele livezii și-al flautului cânt,
Și sunt și ca ispita, atot-triumfătoare,

Având expansiunea luminii dela soare
Ca moscul, chihlimbarul, tămâia, fumul sfânt,
Ce cântă-al cugetării și-al inimii avânt.

MUZA BOLNAVĂ

Ce-ți este, biată Muză, în astă dimineață ?
Privirile-ți sunt pline de viziuni nocturne
Și văd cum se reflectă pe palida ta față
Restriștea, nebunia, vrășmașe, taciturne,

Ce cânt, sau ce otravă în sufletu-ți nemernic
Au pus iubirea tristă și 'ngrozitoarea teamă ?
Ce vis grozav cu pumnu-i despotic și puternic,
Ți 'nneacă'n iad viața, neconținut să geamă ?

Aș vrea ca'n jur de tine să 'mprăștii sănătate,
În pieptul tău să bată gândiri întraripate
Și creștinescu-ți sânge să curgă'n ritmuri sfinte,

Ca sunetele ample din cânturi dinainte,
În cari domnesc și Phoebus al cântecelor tată,
Și bunul Pan, mai mare pe holda cea bogată.

MUZA VENALĂ

O Muza mea, amanta palatelor luxoase,
Avea-vei tu o vatră în frigul iernei oare,
In cruda plictiseală a serilor geroase,
Să-ți dezmorțești la focu-i plăpândeale picioare?

Re'nsufleți-vei, poate, înmărmuriții umeri
La razele de noapte ce-abia străbat prin storuri?
Și când în a ta pungă un ban nu poți să numeri,
Culege-vei tu aur pe-a cerului decoruri?

O, pentru ca să-ți cumperi o pâine'n orice seară,
Ca un copil din coruri cânta-vei iar și iară
Litaniî, Te-Deumuri, în care nici nu crezi:

Sau, biată saltimbancă flămândă, tu distrezi
Cu vraja ta cu râsul muțat în plâns amar,
Distrezi — melancolia stomahului vulgar.

VRĂJMAȘUL

Tinerețea mea fu numai neagră vijelie,
Străbătută rar de raza stelelor aprinse;
Ploi și trăsnete căzură cu-o așa urgie
C' au rămas puține fructe coapte 'n ramuri prinse.

Iată-mă-s acum în toamna gândurilor, frate,
Și doar sapa și lopata pot să ia aminte
Spre a 'ntocmi din nou acele lanuri înecate,
Unde apa sapă găuri mari ca de morminte.

Știm noi dacă floarea cea din visul meu, profundul,
Va găsi 'n pământul ăsta stêrp, spălat ca prundul,
Hrana mistică ce poate forță să devie ?

Grea durere ! Timpul soarbe viața. Grea durere !
Și-acest crud Vrajmaș ce 'n noapte inima sfâșie
Bea, din sângele ce pierdem, viață și putere !

NENOROC

Spre-a ridica atâta greutate,
Curajul tău, Sisife-i grea poruncă !
Te pui cu drag, te-apleci cu dor la muncă,
Dar Arta-i lungă, Viața-i scurtă, frate.

Departa de orice cavou celebru
Spre-un cimitir din zarea depărtată,
Inima mea, grea tobă 'ndoliată,
Se 'ndreaptă în tactul marșului funebru.

Atâtea lucruri scumpe stau uitate
În adâncimi, în noapte îngropate,
Departa, undeva, nu mai știi unde,

Și-atâtea flori, în ne'ntinată haină,
Revarsă trist parfumul lor de taină,
Vai ! în singurătățile profunde ! . . .

ȚIGANI LA DRUM

Profeticul trib iată-l, din ochi vărsând lumină,
S'a pus de erî pe cale, purtându-și dârz copiii
Pe spate, sau lăsându-le pradă lăcomiilor
Comoara veșnic gata a țăței, grea și plină.

Pe jos pășesc bărbații cu brăe, arme, gente,
Pe lângă cară, unde ai lor sunt grămădiți,
Nălțând spre ceruri ochii greoi, paiașeniți
De dorul și regretul chimernelor absente.

Din scundele-adăposturi mulțimile de greeri
De cântul lor le 'nneacă și inimă, și creeri;
Cibela le 'nmulțește verdeața 'ncântătoare,

Din stânci revarsă ape umplând de flori pustia,
Căci lor, drumeți extatici, deschisă li-i domnia,
Domnia 'ntunecimii eterne, viitoare.

OM ȘI MARE

Om liber, totdeauna iubi-vei vasta mare!
Ea este-a ta oglindă. Intreg sufletul tău
Tu îl contempli 'n largul imensului ei hău,
Având aceleași valuri și-abisuri mult amare.

Te adâncești întrânsa ca'n propria-ți icoană,
O'mbrățișezi cu ochii, cu corpul și-uneori
Ți-ascuți tu însuți, frate, a inimii plânsori
In plânsul ei sălbatec, în cruda mării zvoană.

In amândoi s-adâncuri și'ntunecimi profunde:
Tu omule, au cine adâncul să-ți măsoare?
Tu mare, cine știe ascunsa ta splendoare?
In amândoi o taină eternă se ascunde.

Și totuși secolii, iată, s'au scurs nenumărați
De când voi duceți lupta cu ură și turbare;
Atât de mult vă place omorul, om și mare,
Vrăjmași cumpliți în luptă, o frați neîmpăcați!

FRUMUȘEȚEA

Frumoasă sunt, frumoasă ca visul sfinteii arte,
Iar sânu-mi, unde-atâția și-au istovit simțirea,
Făcut e să inspire poeților iubirea
Eternă, vastă, asemeni materiei deșarte.

Tronez în larg ca sfînxul. Zăpada fără pată
Și lebăda — răceala și albul mi'mprumută ;
Urăsc orice mișcare ce liniile mută
Și nu cunosc ce-i plânsul, și nici n'am răs vreodată.

Poetul, înaintea înfățișării mele
Mărețe, asemeni celor mai mândre din statui,
Își va pretrece viața în munci și studii grele ;

Căci am spre desfătarea și fermecarea lui,
Oglînzî ce toate 'n lume le-arată mai frumoase ;
Privirile-mi trufașe, eterne, luminoase.

IDEALUL

Nu frumuseți de-acestea de stampe și vignete,
Produce ne'nsemnate a unui veac ateu,
Picioare în dantele sau mâni cu castagnete,
Vor mulțumi vreodată un suflet ca al meu.

Las barzilor ce cântă debilele chloroze,
Să 'nnalțe pân' la ceruri frumsețea de spital,
Căci nu găsesc, de caut prin palidele roze,
Nu, nici o floare-asemeni cu roșu-mi ideal.

Ce-i trebuie-astei inimi bogată'n adâncime,
Ești tu, o Lady Macbeth, tu, suflet pentru crime,
Tu, vis al lui Eschyle născut în falnici ani;

Sau tu, enormă Noapte, lui Michel Angel fică,
Tu ce-ți rotești comoara de farmece unică
Făcute-anume pentru săruturi de Titani!

IMN FRUMUȘETII

Vii tu din'nalt de ceruri sau din adânc de-abis,
O frumusețe? Ochiu-ți demonic și divin
Imprăștiie și bine, și-al crimei negru vis,
Și iată de ce semeni cu'mbătătorul vin.

Tu porți în ochi apusul și roza Auroră;
Tu răspândești parfumuri ca serile cu vânt;
Sărutul tău i-un filtru și gura o amforă
Ce dau puterei frică și slabilor cuvânt.

Vii tu din golul negru, sau te cobori din astre?
Destinul ca un câine urmează pasul tău,
Tu semeni la'ntâmplare plăcere și dezastre,
Domnești fără-a răspunde de bine sau de rău.

Pășești peste cadavre bătându-ți joc de ele
Dintre podoabe-ți șade mai bine cruda groază;
Omorul, printre cele mai splendide gătele,
Peste trufașu-ți pântec cu patimă dansează.

Ce-i trecător spre tine se-avântă'n zbor, lumină,
Se misăue dar spune: „bлагословită faclă!”
Indrăgostitul care spre draga-i se înclină
I-un muribund ce pare că strânge propria-i raclă.

De vii din rai, sau poate din iad cu apa moartă,
Ce-mi pasă, frumusețe, vis groaznic, vis sublim!
Când ochiul și-al tău zâmbet deschid unica poartă
Spre-un univers ce nu-l știm și totuși îl iubim?

Satan, Dumnezeire, ce-mi pasă? Inger, zână,
Ce-mi pasă, când tu, — ritm, vers sfânt, parfum, divină,
Nespusă armonie, o, singura-mi stăpână!
Dai vieții mai mult farmec și lumilor lumină?

TE ADOR....

Te-ador la fel cu bolta albastrului nocturnă,
Tu, urnă de tristețe, tu, mare taciturnă ;
Te-ador cu-atât mai straniu, cu cât tu fugi de mine,
Cu cât îmi pari, podoabă a nopților divine,
Că prelungești ironic imensa depărtare
Ce brațele-mi desparte de-albastrul cer, de zare . . .

Pornesc să dau asaltul, m'agăț cu mâini dibace,
Ca după un cadavru un roi de viermi, și-mi place,
O fiară, pân' și cruda, funebra nepăsare
Prin care frumusețea-ți și mai frumoasă-mi pare.

VENERE STERILĂ

In haine unduioase cu luciuri de ivorii,
Și când pășește-ai crede, frumoasa, că dansează,
Ca șerpii lungi pe cari adesea scamatorii,
Pe vârfuri de bastoane, dibaciu, îi cadențenză.

Ca tristele nisipuri, ca zările'n Sahare,
Pe veci nesimțitoare la chinul omenirii,
Ca lungile perdele de nori pe vânt de mare,
Ea-și crește'n nepăsare comorile iubirii.

In ochii ei doar luciuri metalice se'mbină;
Și'n toată-această fire simbolică, ciudată,
Amestec crud de inger și sfinx de altădată,

În care totu-i aur, oțel, diamant, lumină,
Lucește totdeauna, stea tristă, inutilă,
Măreața nepăsare de Veneră sterilă.

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Chem mila ta, o Doamne, îndemnul tău îl chem
Din golul negru'n care căzut-a gândul meu ;
I-un univers de groază cu orizontul greu
In care'noată'n noapte urgie și blestem.

Un soare fără raze s'arată șase luni
Și alte șase'n noapte cuprinsul tot dispăre ;
I-o țară mult mai goală ca țările polare ;
Nu-s nici păpturi, nici râuri, nici codri vechi, străbuni.

Ci nu-i nici o cruzime în lume ca să'ntreacă
Răceala-acestui soare de ghiață'n trista-i cale
Și neagra noapte'n care tot haosul se'neacă.

Invidiez și soarta acelor animale
Ce pot să amorțească, — somn lung, stupid, mereu,
Ce greu se mai deșiră al vremei fir, ce greu !

BALCONUL

O, mamă-a amintirii, regină'ntr' iubite,
Tu singura-mi plăcere! unca-mi datorie!
Îți amintești de casa cu mângâeri vrăjite,
De serile de pace și-adâncă bucurie, —
O, mamă-a amintirii, regină'ntr' iubite?

Ah, serile-aurite la soarele'n apus,
Balconul în amurgul îmbălsămat de floare
Și sânu ți dând extazul, dând farmecul nespus!
Ne-am spus adesea lucruri ce sunt nemuritoare
În serile-aurite la soarele'n apus.

Cât de frumoși sunt sorii în serile'nstelate!
Ce-adânc e vastul spațiu când ziua'ncet se frânge!
Plecându-mă spre tine, stăpână'ntr' adorate,
Simțeam că-ți sorb parfumul îmbătător din sânge.
Cât de frumoși sunt sorii în serile'nstelate!

Iar noaptea tot mai deasă se cobora din slavă;
Sorbeam a ta privire cu ochii mei păgâni,
Sorbeam al tău răsufu. — o farmec, o otravă!
Și adormeam cu fruntea lipită de-ai tăi sâni,
Iar noaptea tot mai deasă se cobora din slavă.

Știu arta evocării acelor clipe moarte
Și-mi văd întreg trecutul stând la genunchii tăi,
Căci la ce bun să caut frumsețea 'n altă parte
Decât la sânul dragei și al dragostei dintâi!
Știu arta evocării acelor clipe moarte.

Parfumuri, jurăminte, săruturi infinite,
Veni-vor iar din fundul prăpastiei adânci,
Precum pe ceruri stele se urcă'ntinerite
Că s'au scăldat în mare, în fundul ei de stânci!
| Parfumuri !... Jurăminte !... Săruturi infinite !...

PARFUMUL

Ai respirat vreodată, cetitor,
Parfumul sfânt din firul de tămâe
Ce cheamă bietul suflet să rămâe
In templul larg și binevestitor ?

O farmec blând, ce'n cântecele firii
Ne 'mbată de-un trecut re'ntinerit !
Așa amantul, de pe-un corp iubit,
Culege floarea dulce-a amintirii.

Din părul ei căzut în bucle fine,
— Cădelniță de-alcov, pernîță vie, —
Se resfira un miros care'mbie ;

Și hainele-i de muselină, pline
De tinerețea ei fără prihană
Imprăștiau parfum subtil de blană . . .

PORTRETUL

Surori funebre, Boala și Moartea'n scrum transformă
Și focul viu ce-a noastră iubire fermecă
Și ochii mari cu zarea în zarea cea enormă,
Și gura 'n care tristul meu suflet se'nneacă.

Ce s'au făcut acele săruturi lungi de dor,
Acele-avânturi sfinte, acele dragi icoane ?
Ce a mai rămas din ele acum ? E'ngrozitor !
Nimic decât un palid desen în trei creioane,

Ce ca și mine, moare stingher, uitat, deoparte,
Și peste care Timpul insultător s'abate
Și 'n orice zi, din aripi, din negre aripi bate . . .

Nimicitor sinistru de Vieți, de Vis, de Arte,
O, nu ! din amintirea-mi să stingi nu vei putea
Pe-aceea ce fu cinstea, plăcerea, slava mea !

SPRE AMINTIRE

Iți scriu aceste versuri ca, dacă al meu nume
In epoci depărtate ajunge-va vreodată,
Corabie de un crivăț sălbatic ajutată,
Și 'ntr'un amurg va pune pe gânduri noua lume,

Duioasa-ți amintire pe om să-l obosească
La fel c'un cânt de cobză, c'o palidă poveste,
Și să rămâi, ființă, tu, suprapământească,
Pe veci de veci legată de rimele aceste.

Ființă blestemată, cui, din genuni profunde
Și pân' la cer, eu singur, doar eu, îți pot răspunde!
— O tu, ce ca o umbră cu urma trecătoare,

Calci c'un picior lunatic și c'o privire clară
Nemernicii ce-odată te-au fost găsit amară,
Statue cu ochi negri, tu, înger, vis și floare !

SEMPER EADEM

„De unde-ți vine această mâhnire“, mă'ntrebi tu,
„Ce crește ca și marea pe stânca neagră, mută ?“
— . . . Când inima odată culesul și-l făcu,
A fi i-un rău. I-o taină de-o lume cunoscută.

E o durere simplă și nu misterioasă
Și-i clar ca voea bună ce-adesori îți faci.
Nu mai căta deci, scumpă, frumoasă curioasă,
Și, deși vocea-ți este așa de dulce, taci !

Taci, taci, neștiutoareo ! Tu, gând ce-alungă ceața !
Râs pururi de copilă ! Mai mult decât vieța
Ne 'nlănțuește Moartea cu lanțuri reci, viclene.

Ci lasă-mi bietul suflet să creadă 'ntr'o *minciună*,
Să m'adâncesc în ochii sclipind de voe bună
Și s'ațipesc o vreme la umbra-acestor gene !

EA TOATĂ

Diavolul, azi de dimineață ;
Veni și glasul lui pustiu,
Pe cale să-mi întind'o cursă.
Mă ispiti: „Aș vrea să știu,

„Din toate părțile frumoase
A farmecului ei plăcut,
Din lucrurile negre, roze.
A trupului ei ne'trecut. —

„Care-i mai dulce? Tu, biet suflet,
Răspuns-ai celui Blestemat :

„Fiindcă 'n ea i-un farmec totul,
Nimic nu-i mai de preferat.

„Căci uit ce lucru mă seduce
Când totul, totul mă răpește.
Ea mângâie ușor ca Noaptea,
Ca Aurora strălucește.

„Și-i prea aleasă armonia
Frumosului ei corp întreg,
Ca numeroasele-i acorduri
In parte să le mai aleg.

„A mele simțuri, ca'n descântec,
In unul sunt topite-acum !
Suflarea ei e vers, e cântec,
Iar vocea-i mistică — parfum !” —

FANTOMA

O, suflet singuratic, deseară ce vei spune ?
Tu, inimă-ofilită, ce-ai să mai spui diseară
Acelei mai frumoase, mai scumpe și mai bune
Și-ai cărei ochi din ceruri din nou vă îmbiară ?

— Vom pune-orgoliul nostru, în loc de chin și'nfrângeri
În cântece să spunem doar laudele ei ;
Tot sufletul ei are parfum suav de Ingeri,
Privirea ei ne'mbracă în haină de scântei.

Oriunde : 'n vastul spațiu, în muta 'ntunecime,
Pe uliți zgomotoase, în temple, în mulțime,
Fantoma-i de lumină stă față. Ea ordonă :

— „De vreți frumseții mele s'aduceți tot prinosul,
Să n'aveți alte doruri, voi toți, decât Frumosul ;
Sunt Ingerul de pază, sunt Muză, sunt Madonă !“

CEASORNICUL

Ceasornic, zeu sinistru, grozav ne'nduplecat !
Tu ne-ameninți în graiu-ți mereu : „*Iți adă aminte !*
Curând, curând veni-vor ca jalea pe morminte,
Dureri nemaîsfârșite în pieptu-ți sfâșiat.

„Plăcerea, dulce umbră, s'a pierde'n înfinit
Și numa'n amintire găsi-vei mângăerea ;
Orice clipită soarbe o parte din plăcerea
Ce fiecui pe-o'ntreagă viață s'a menit.

„De trei mii șase sute de ori neînterupt,
Pe ceas, Secunda spune : *Veghează, vremea zboară !*
Acum, trecând, șoptește : Eu sunt Odinioară
Și'n zbor cu dinții lacomi din tine-o parte am rupt.

„*Remember ! Ți-adă aminte mereu ! Esto memor !*
In orice graiu vorbește gâtleju-mi de metal ;
Minutele sunt scumpe bucăți de mineral :
Extrage tot ce-i aur : plăcere, vis, amor !

„*Iți adă aminte !* Timpu] i-un cartofor avar
Pe care niciodată norocul nu-l dezmințe ;
Vai, ziua scade ! Noaptea e-adâncă ! *Ți-adă aminte !*
Nainte-ți se deschide mormântul solitar.

„Curând va bate ceasul a jale și-a pustiu
Când sora ta Virtutea, când oarba Intâmplare,
Când însăși Pocăința (o, ultima-ți scăpare !)
Ți-or zice : Mori, nemernic bătrân ! E prea târziu”

O R B I I

O, suflete, privește-i : E înfiorător !
Ca niște manechine, ciudați și singurateci,
Spăimântători, asemeni sărmanilor lunateci,
Țintesc în goluri — golul adânc din ochii lor.

Privirea lor, din care scânteia'n veci s'a stins,
Spre ceruri stă ținută, parc 'ar privi departe,
Și nu le vezi vreodată orbitele deșarte
Plecate'n jos, spre țărână, din largul necuprins.

Așa ei trec prin negrul, adâncul întuneric,
Bun frate cu tăcerea, — pe când în jur, feeric,
Tu râzi și cânti și cupa plăcerilor o sorbi,

Oraș cuprins de patimi, de zvonul cel cumplit !
„...Eu ca și ei duc pașii, dar, mai nedumerit,
Mă'ntréb : ce cată oare spre ceruri, bieții orbi ?

DOUĂ BUNE SURORI

Destrăbălarea, Moartea, sunt fete dulci, blajine,
Ce risipesc săruturi infame mii de mii
Și ale căror coapse, ascunse 'n alb, virgine,
Nu cunoscără munca de nașteri de copii.

Poetului sinistru, familiei dușman,
Tovarăș bun cu iadul, părtaș cu desfrânarea,
Morminte, lupanare, i-arată un divan
Umbrît ce nu cunoaște căința, remușcarea.

Sicriul și alcovul, prilejuri de blesteme,
Ne dau pe rînd, ca două prea bune surioare,
Dulceți de-amaruri pline, plăceri spăimîntătoare.

- Când vii să-mi sapi mormântul, Desfrâu uitat de vreme?

- Când vii, rivală Moarte, pe mîrți lui pătați

Să-ți altoești cipseșii tăi triști, întunecați?....

IZVORUL DE SÂNGE

Imi pare c' al meu sânge adesea curge'n valuri
Ca un izvor ritmându-și suspinele'ntre maluri.
L-aud cum curge'n umbră prelung, în umbra vană,
Dar în zadar mă pipăi și caut cruda rană.

Pe uliți el tot crește și curge'n unde grele,
Transtormă'n însulițe a străzilor pavele,
Indestulează setea oricărei creaturi,
Și'n roșu colorează aspecte și figuri.

Am căutat adesea în vinuri tari scăpare,
S'adorm o clipă groaza ce-și face loc în mine....
Ah, vinul face văzul și-auzul mult mai fine!

Am căutat în dragoste-un somn ce dă uitare,
Dar dragostea mea este doar așternut de spini.
Nu suspina, biet suflet!

Zadarnic mai suspini!

MOARTEA INDRĂGOSTIȚILOR

Noi vom avea culcușuri de mirosuri de floare
Și vom avea divanuri cu-adâncuri de morminte
Și stranii flori la geamuri, pe scări, pe policioare,
Doar pentru noi deschise, sub ceruri mult mai sfinte.

Topind în bunăvovă și ultimele-avânturi,
A noastre două inimi, ca două facle gemeni,
Răsfârâge-vor lumina lor dublă'n zvon de cânturi
In sufletele noastre, oglinzi atât de-asemeni....

Intr'un amurg de roză și larg albastră zare
Schimba-vom o unică, tăcută fulgerare,
Ca un suspin ce poartă un ultim bun rămas.

Și mai târziu un Inger, redeschizând o poartă,
Va'nsufleți o clipă ritmând ușoru-i pas
Oglinzile-amuțite și flacăra cea moartă.

MOARTEA SĂRACILOR

O, Moartea-i scopul vieții, suprema consolare!
O, numai Moartea face viața'n piept să bată!
Ea-i singura nădejde ce farmecă și'mbată
Și dă curaj să mergem când soarele dispare.

Prin neagra vijelie, prin vifor, prin ninsoare,
Ea-i flacăra aprinsă prin neguri să străbată,
E casa'n care poate drumețul să s'abată
Și să găsească pânea, odihna'ntremătoare.

E Ingerul ce ține'n magnetica lui mână
Divinul somn și darul visărilor. E-o zână
Ce face patul celui sărac și umilit.

E grâul ce s'adună în tainice hambare
I-averea celor mizeri, e patria lor mare, —
E poarta larg deschisă spre cerul înfinit.

Epigraf pentru o carte condamnată

Tu, pașnic cetitor bucolic,
Aruncă-ți spun cu dinadinsul,
Această carte, cu cuprinsul
Saturnian și melancolic.

De nu ți-ai șlefuit știința
La meșterul șiret, Satan,
Aruncă ! Nu-ți mai da silința !
Nu vei pricepe nici de-un ban.

Dar dacă ochiul tău va ști
Să prindă-al haosului ghem,
Mă vei iubi, mă vei ceti.

O, suflet în torturi de sânge,
Citește-mi cartea și mă plânge !....
De nu, eu plâng și te blestem !

VIPERA

Tot omul, negreșit și tu,
In inimă un șarpe are
Stând ca pe-un tron un rege, care
De-î spui: „Eu vreau!“ răspunde „Nu!“

Privirile de-ți ții mai fixe
In ochi de Satyre sau Nixe,
L-auzi: „La datorie iară!“

De faci copii, pomi de plantezi,
Sau de faci versuri, de sculptezi;
L-auzi: „Veî mai trăi diseară?“

Orice-ai voi, orice-ai spera,
Nu poți trăi o clipă chiar
Fără să te-amenințe iar
Monstrul dîn tine: Vipera!

I M N

Prea scumpei, prea frumoasei, care
Imi umple inima de clar,
Slăvitei zâni nemuritoare,
Salut în nemurire ! Har !

Ea mi se răspândește'n viață
Ca'n minte farmecul beției
Și'n sufletul cuprins de ceață
Revarsă gustul veșniciei.

Perniță răspândind parfumuri
De flori învolte, fructe coapte,
Cădelniță-ale cărei fumuri
Se'nnalță, tănuît, în noapte,

Cum oare, dorul meu curat,
Să te exprim în cânturi grele ?
Grăunte veșnic parfumat
In fundul veșniciei mele !

Prea scumpei, prea frumoasei, care
Imi umple sufletul de dar
Slăvitei zâni nemuritoare —
Salut în nemurire ! Har !

RECULEGERE

Durere, fii cuminte și nu-ți schimba făgașul.
Cereai să vie seara ; privește : seara vine ;
O umbră tot mai deasă înăbușe orașul,
Ducând la unii pace, iar altora suspine.

Pe când cu pași de turmă, huind, mulțimea mare,
Culege sub impulsul Plăcerii — groaznic bici, —
Doar remușcări la cruda și josnica serbare,
Durerea mea, dă-mi mâna, și vino... vin pe-aici...

Departa-acum de dânșii. Vezi cum pe sub balcoane
De cer se'nclină Anii trecuți, străvechi icoane ;
Cum ies din fund de ape Regretele zâmbind ;

Cum muribundul Soare adoarme'n zvon de șoapte,...
Și, ca un lung lințoliu, spre Soare-Răsărind, —
Auzi, iubită, ascultă'n mersu-i blânda Noapte.

ABISUL

Pascal simțea că-abisul mereu îl împresoară.
Vai! toate sunt abisuri : dorință, vis, cuvânt....
Și simt adeseoară de-al groazei aspru vânt
Cum dela tălpi la creștet, tot corpul, se'nfioară.

Sus, jos și pretutindeni adâncul larg, enorm,
Tăcerea, vastul spațiu trist, înfiorător,
Și-un Dumnezeu cu'n deget atoateștiutor.
Schițând un vis de spaimă, grozav și multiform....

Mă tem de somn ca și de-o adâncă subpământă
Ce duce nu știu unde și care înspăimântă ;
Prin orișice fereastră văd numai înfinit.

Și sufletului, veșnic răpit de-un vis hain,
I-i dor de nesimțirea neantului....

— Ce chin,

A nu putea vreodată eși dîn mărginit !

PLÂNSUL UNUI ICAR

Amanții fiicelor înfrânte
Sunt fericiți, învingători,
Dar mie brațele mi-s frânte,
C'am strâns în brațe numai nori.

Ci sus în cer, lucind grămadă
Luceferii scânteetori
Fac ochii-mi mistuiți să vadă
In amintire numai sori.

Zadarnic vrui să aflu-o clipă
Al lumii capăt și mijloc;
Aripile-mi se frâng în pripă
La para unui ochiu de foc.

Și ars de dragostea, de focul
Frumosului înalt și sfânt,
Nu pot să'nsemn cu'n nume locul
In care-mi voi găsi mormânt.

CAPACUL

Ori unde-ar merge omul pe tot cuprinsul sferei,
Sub un climat de flacări, sub soarele răcit,
Inchinător la Cruce, ori curtezan Cytherei,
Trist cerșetor pe uliți, sau Cresus strălucit ;

Oricine și oriunde, sub orice port de haine.
Țăran sau din orașe, deștept sau mai puțin, —
El suferă'n tot locul teroarea grelei taine
Și nu privește zarea cu ochiu de pace plin.

Sus — Cerul ! Zid al groapei ce-l năbușă și-l strânge.
Plafon de teatru'n care e regulă dezastrul
Și'n care comediantii se luptă pân'la sânge !

Se tem de el toți răii, se roagă lui sihastrul....
O, Cer ! Capac al negrei căldări cu grea menire,
In care fierbe mica și vasta Omenire !

RUGA UNUI PĂGÂN

Nu stinge sfânta ta căldură,
Reaprinde'n suflet marea zi,
Tu, Voluptate! tu, tortură!
Diva, supplicem exaudi!

Zeită'n aer răspândită,
Foc sfânt în trista subpământă!
Ascultă-un suflet în ispită,
Ce te slăvește, bea și cântă.

Fii zâna mea, o Voluptate!
La masca unei dragi Sirene
Cu cărnuri moi catifelate,

Sau varsă-mi somnul greu pe gene
In vinul sfânt ce-mi duci la gură, —
Tu, Voluptate! tu, tortură!

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>		<u>Pag.</u>
Albatrosul	9	Unei Madone	38
Înălțare	10	Strigoiiul	40
Natura e un templu	11	Tristețea lunii	41
Muza bolnavă	12	Bufnițele	42
Muza venală	13	Pipa	43
Vrăjmașul	14	Mormântul unui poet blestemat	44
Nenoroc	15	Un mort voios	45
Țigani la drum!	16	Butoiul urii	46
Om și mare	17	Clopotul dogit	47
Frumusețea	18	Obsesiune	48
Idealul	19	Ceasornicul	49
Imn Frumuseții	20	Orbii	50
Te ador	22	Două bune surori	51
Venere sterilă	23	Izvorul de sânge	52
Dè profundis clamavi	24	Moartea îndrăgostiților	53
Balconul	25	Moartea săracilor	54
Parfumul	27	Epigraf pentru o carte condamnată	55
Portretul	28	Vipera	56
Spre amintire	29	Imn	57
Semper eadem	30	Reculegere	58
Ea toată	31	Abisul	59
Fantoma	32	Plânsul unui Icar	60
Flăcări vii	33	Capacul	61
Armonie de seară	34	Ruga unui păgân	62
În intimitate	35		
Cântec de toamnă	36		

FLACĂRI VII

I ntâlnesc mereu în cale, Ochii clari, strălucitori,
Ce-i magnetiză, nici vorbă, Ingerul cel mai savant ;
Merg în cale-mi — frații cari și cu mine-s frățiori,
Scuturându-mi în privire focul lor de diamant.

Pază bună de ispîte, de păcatul cel grozav,
Ei duc pașii mei pe drumul spre Frumos, spre Veșnicii,
Amândoi îmi sunt supușii, eu asemenea li-s sclav
Și ființa-mi se supune toată-acestor flacări vii.

Ochi fermecători ! Voi ardeți cu lumina faclelor
Tainic strălucind aprinse ziua. Luminosul soare
Le roșește, dar nu stinge niciodată focul lor;

Ele celebrează Moartea ; voi cântați Bunăvestirea,
Voi cântați Reînvierea sufletului, — lucitoare
Astre, căror nici un soare nu le stinge strălucirea !

ARMONIE DE SEARĂ

E vremea când, în tremur pe lujer, orice floare
Arome fumegânde spre cer cădelnițează;
Răsunete. parfumuri, încep când înserează,
Un vals duios de jale, o horă-amețitoare!

Arome fumegânde spre cerul care tace!
Cu inima în tremur vioara tainic moare;
E-un vals duios de jale, e-o horă-amețitoare!
Frumos și trist e cerul ca un lîman de pace.

Ca inima în tremur vioara tainic plînge,
— O inimă ce fuge de-adîncu', negrul haos!
Frumos și trist e cerul ca locul de repaos;
Ah, soarele se'nneacă în propriul lui sânge . . .

O inimă ce fuge de haos, temătoare.
In tot ce-a fost odată și-acuma se răsfrînge!
Ah, soarele se'nneacă în propriul lui sânge...
Divina-ți amintire străluce ca un soare!

IN INTIMITATE

Tu ești un cer de toamnă frumos, trandafiriu!
Tristețea, însă'n mine se'nnață ca o mare
Și lasă, în refluxu-i, pe buza mea, mai viu
Tot mîlul suferinții și-al undelor amare.

— Zadarnic a ta mână mai caută-o scânteie
În pieptul meu. Acolo e totul devastat
De ghiarele și dinții sălbateci de femee.
Sălbatecele fiare și inimă-au mâncat!

Mi-e inima o vilă frumoasă, pângărită
De gloata ce s'adună, se'mbată până'n zori!
— Un blând parfum plutește în jurul tău, iubită!..

Tu, sfântă Frumusețe, a sufletelor țară!
Cu ochii tăi de flacări ca două sărbători,
Distruge-aceste resturi — ce fiarele cruțară!...

CÂNTEC DE TOAMNĂ

I

Ne-om scufunda, deacuma, în neagra'ntunecime ;
Adio tu, lumină a verilor prea scurte !
Și parc'aud cum cade cu vuet de-adâncime
Sicriul ce răsună pe pietrele din curte.

Pătrunde'n mine-o iarnă grozavă ; uri amare,
Mâni, fioruri, spaimă și munci de osândit ;
Ca soarele'n infernul furtunilor polare
Mî-e inîma : bloc roșu, lugubru, 'ncremenit.

Ascult în tremur fiecă trunchiu ce'n zvon se sfarmă ;
Zici eșafodul n'are atât de surd răsunet.
Iar sufletu-mî e-asemeni cu turnul ce se darmă
Sub lovîturi grozave, cu zgomot ca de tunet.

Imî pare'n acest vuet ce'n suflet greu se'nsamnă,
Că undeva se'nchide în grabă un sicriu.
Al cui ? Eri a fost vară ; acum e toamnă, toamnă !
I-un zgomot de plecarea cuiva. A cui ? Nu știu !

II

Luminile din ochii tăi mari și verzi îmi plac,
Dar, dulce frumusețe, azi toate-mi par amare;
Nimica: nici iubirea, nici albul tău iatac
Nu'ntrec mărețul soare străluminând pe mare.

Și totuși, suflet candid, fii mamă iubitoare
Chiar pentr'un rău, chiar pentru un suflet rătăcit;
Și — soră sau iubită, — fii vraja trecătoare
A unei toamne mândre, a unui asfințit.

Scurtă menire! Lacom mormântul se deschide.
Ah, lasă-mi fruntea'n poală-ți iubito, să se culce,
Și, regretând lumina trecutei veri toride,
Să gust lumina toamnei cea palidă și dulce!

UNEI MADONE

Iți voi clădi, Madonă, stăpâna mea, altar
In fundul subpământei de chinuri, de amar
Și'n colțul cel mai negru al inimii, departe
De ochi plini de batjocuri și de dorinți deșarte
Săpa-voi cuib de aur, de-azururi fără pată
Și tu vei sta acolo, Statue minunată.

Cu Versuri împletite din cel mai pur metal
Artistic constelate cu rime de cristal,
Voi pune pe-a ta frunte Cunună sclipitoare
Și'n cruda-mi Gelozie, Madonă muritoare,
O Mantie-ți voi face în stil barbar, stil greu,
Dublată de'ndoială, și de păreri de rău,
Ce-ți va'nveli frumsețea în pliurile-i grele
Brodată'n loc de Perle, — cu lacrimile mele!

Drept Rochie-ți va fi doru-mi nestins ce te'mpresoară
In tainic freamăt, Dorul ce sue și scoboară,
Pe culmi se cumpănește, se odihnește'n văi
Și c'un sărut îmbracă toți nuri, nuri tăi.

Ți-oi face 'ncălțăminte din Cinstea pentru tine
S'acopere'n satinuri picioarele-ți divine
Și'n strânsu-i să păstreze, în strânsu-i delicat
Intipărirea formei ce i s'a'ncredințat.

De n'o să pot, cu toată silința, să te-alint,
Drept Piedestal tăindu-ți o lună de argint,
Voiu pune-un Șarpe care mi'nnoculă veninu-i
Sub tălpile-ți, cu ură să-l blestem și să-l chinui,
Și să-ți bați joc, regină fecundă'n răzbunări
De monstrul plin de ură ce scuipă foc pe nări.

A mele Gânduri sta-vor, ca facile mari aprinse
Ce'nconjură altarul Reginei necuprinse
Răsfântă în plafonul încondeiat albastru
Privindu-te cu ochii aprinși în foc de astru.
Și cum în mine totul te-admiră, te mângâe,
Și totul se preface în Smirnă și Tămâe,
Neconținut spre tine, vârf de zăpezi albit,
In aburi al meu Spirit se va 'nnălța grăbit.

* * *

In fine, ca să-ți meriți tot rolul de Marie
Și ca să pun deolaltă amor și barbarie,
Auzi: Din cele șapte păcate mai cumplite,
Călău cumplit, voiu face tot șapte mari cuțițe

Și, ca și scamatorii bizari cari înspăimântă,
Luând avântu-ți, dorul de dragoste, drept țântă,
Le-oî repezi pe toate în Inima 'n suspinuri,
In Inima ta'n sânge, în Inima ta'n chinuri!

STRIGOIUL

Ca îngerii ce vin în șoapte
Voiu reveni'n a ta cămară,
M'oi furișa încet pe scară
Tăcut, cu umbrele de noapte ;

Și-o să-ți ofer, frumoasă brună,
Dulci mângâeri de glas de harpe
Și reci săruturi ca de șarpe
Ce lunecă furîș, sub lună.

Când zorile-or veni domol,
Tu locul meu găsi-l-vei gol
Și frigul lui simți-l-vei greu.

Domine alții prin blândețe
Comoara ta de tinerețe ;
Prin groază s'o domin vreau eu !

TRISTEȚEA LUNII

Mai leneșă visează în astă seară luna :
Ca o frumoasă care ntre perne stă culcată
Și-și mângâie, cu-o mână dîstrată totdeauna,
Pân'să n'adoarmă, sâni de-o formă minunată.

Pe dosul de mătase al moilor troiane
De nori, întinsă, moare pe albele satinuri,
Plîmbându-și blînd privirea pe a viselor liane
Ce-aprînd în cer flori albe, — pe-adîncuri de seninuri.

Cînd uneori pe globul acesta'n zbor pieziș,
Ea lasă'ncet să cadă o lacrimă furiș,
Un blînd poet, în setea-i de veșnică licoare,

În golul mâinii sale ia picurul cel pal
Cu magice reflexe, fragment ca de opal,
Și'n inima-i l-ascunde de ochii calzi de soare.

BUFNIȚELE

In pomii ce le-adăpostesc
Stau bufnițe pe crăci, la rând,
Străine zeități părând
Cu ochii 'n zare. Se gândesc.

Stau nemișcate și-or să stea
Pân' va să vie ceasul când
Lui Soare-Apune succedând,
O noapte neagră va cădea.

Infățișarea lor învață
Că trebui să eviți în viață
Tumultul, zgomotul, mișcarea.

Dar omul, umbrei urmând jocul,
Pedeapsa-și ia pentru'ncercarea
De a fi voit să-și schimbe locul.

PIP A

Sunt pipa unui autor ;
Vezi, contemplându-mi a mea mină
De Cafră ori de Abisină,
Că el e-un mare fumător.

Durerile când l-împovară
Scot fumuri pe nerăsuflăte,
Ca hornul unde faci bucate
La muncitori flămânzi, pe vară.

În fumuri mișcătoare-albastre
Înfășurând sufletul său,
Îl leagă lin, în zbor spre astre ;

Că'n fumul meu e-un farmec blând
Ce vindecă tot visul rău
Și-adoarme inimă și gând.

Mormântul unui poet blestemat

Dacă pe-o noapte grea, haină,
Vreun bun creștin se va'ndura
Și pe furiș, lângă-o ruină
Cadavrul tău îl va'ngropa,

La ora când a nopții stele
Privi-vor pline de scânteii
Paianjenul făcând castele
Iar vípera pe puii ei ;

Vei auzi neconținut
La capul tău de osândit
Lungi urlete de lupi trufași

Și cor de vrăjitori păgâni,
Și zbungueli de-abjecți bătrâni,
Și uneltirile de-apași.

UN MORT VOIOS

În pământul gras și mare, în pământul bun,
Vreau să-mi sap eu singur groapa largă și profundă,
Ca să pot în bună voe oasele să-mi pun
Și să dorm uitat, cum doarme un rechîn în undă.

Nu-mi plac sumbre testamente, bocete, morminte ;
Decât să împlor o lacrimă trăind, mai bine
Să chem corbiî să-mi prefacă trupu'n oseminte
Sângerând orișice parte puhavă din mine.

Vermi, tovarăși orbi ai vieții de deșertăciuni,
Iată vine mortul vesel, liber, fără ură !
Veseli filosofi ce nașteți din putreziciuni,

Năvăliți peste ruina-mi, trageți-o la sorți,
Și-mi răspundeți — de mai este'n lume vreo tortură
Pentru corpu-mi fără suflet, mort între cei morți.

BUTOIUL URII

Ura e butoiul palidelor Danaide:
Răzbunarea'nnebunită, sub lumini de torțe
În zadar aruncă'n golu-i căzi de sânge și de
Lacrimi, din nimicnicirea de vieți și forțe.

Dracul sapă'n fund, în taină, găuri colosale,
De se scurg afară mii de ani de grea sudoare.
Ce folos că Ura'nvie victimile sale
Spre-a le sângea din nou cu răni îngrozitoare.

Ura e-un bețiv ce-și umple de orori taverna
Și-și renaște veșnic setea lui din băutura,
Sete înmulțită-asemeni hidrei dela Lerna.

— Băutorii știu pe'nvingător, ci cruda Ură
E menită-acestei grele soarte ce-o apasă:
Să nu poată niciodată adormi sub masă.

CLOPOTUL DOGIT

E și amar și dulce, în negre nopți de iarnă,
S'ascuți, stând lângă focul în vatră palpîtând,
Indepărtate lucruri cum prînd ca să se cearnă
În zvon de glas de clopot prin neguri răsunînd.

Ferice vechiul clopot cu dangătul cucernic !
Deși bătrîn, el cîntă, într'un divin transport,
Și'nnață cu credință semna'ul lui puternic,
Ca sentinela care de veghe stă sub cort.

Ci sufletu-mi e-un clopot ce sună a dogit
Și care vrînd să umple a pîclelor cohorte
De cîntece, se'ntâmplă că glasul lui slăbit

E, parcă, horcăitul unui rănît uitat
Pe-un mal de lac de sânge, sub un morman de morți,
Și care moare'n chinuri grozave, nemîșcat !

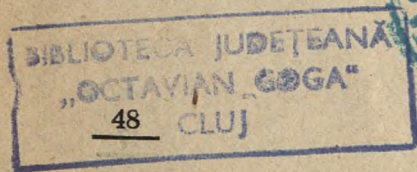
OBSESIUNE

Mă'nfiorați, o codri, ca niște catedrale!
Urlați cum urlă orga — și'n inimi în abis
— Cămări de veșnic doliu, de plâns și de jale —
Aud cu larg răsunset vibrând *De profundis*.

Ocean! urăsc a tale furtuni și valuri multe,
Căci le găsesc și'n suflet. Și râsetul amar
A'nvinsului nemernic, cu hohote, insulte,
L-aud și'n râsul mării, în râsul ei barbar.

Cum mi-ai plăcea, o noapte, de-ai stinge-a tale stele,
Al căror foc vorbește un graiu știut deajuns,
Căci caut vidul, negrul și golul nepătruns!

D.r. negurile-ți negre sunt pânze mari și ele.
Pe cari apar din ochii mei triști, întunecoși,
Ființe dispărute cu ochi prietenoși!

Handwritten text, possibly a signature or name, located at the bottom left of the page.

50000. —

Tipografia - Compactoria
"MINERVA"
G. N. GĂRNEȚIU
BRAȘOV
Strada Sf. Ioan Nr. 17
Telefon: 99,00

Prețul Lei ~~100~~